

ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ

ԼԵԶՈՒԻ ՀԱՄԱՌՈՏՈՒԹԻՒՆԸ

(ՀԱՇՈՒԱԾ ԱՒԵՏԱՐԱՆԻ ՎՐԱՅ)

Լեզուի համառոտութիւն ըսելով կ'հասկնանք փոքրագոյնը այն շանգերու, որ կ'գործադրէ լեզու մը արտայայտելու համար որևէ գաղափար, Գրաբար դից եւ աշխարհաբար աստղամասներու միեւնոյն իմաստը կ'արտայայտեն. բայց տուաջինը երկրորդէն 4 անգամ կարճ է, այսպէս նաեւ թթք. allahlaren, որ աշխարհաբարին հաւասար երկայնաւթիւն ունի:

Ոքտափ կարճ են լեզուի մը բառերը, այնչափ ալ համառոտ է լեզուն, հետեւաբար կ'պահանջէ նուազ ուժ եւ կարելի է աւելի կատարեալ լեզու համարել:

Կան լեզուներ, որոնց բոլոր բառերը միայն մէկ վանկէ կը բաղկանան. այսպէս են միավանկային լեզուները (չինարէն, աննամերէն): Արաբերէնի մէջ զբիթէ բոլոր արմատական բառերը միավանկ են: Ճավայերէնը յատուկ սէր ունի երկավանկ բառերու. այնտեղ միավանկ եւ եռավանկ բառերը պատահական բնոյթ ունին և բացառութիւն կ'կազմին: Միավանկ կ'մնան ձայնաբութիւն, շաղկապ, յարաբերական եւ այլ նոյնպիսի բառեր. ասոնք ալ այն պատճառվ անշեշտ են, որ հնչման մէջ կապուելով նախորդ կամ յաջորդ բառին, իրենց անհատականութիւնը կ'կորսնցնեն և միայար կ'կարգացուին: Եռավանկ են կամ օտար բառերը և կամ որևէ մասնիկով աճած բառերը. իսկ աւելի վանկերավ բառերը բորդ են: Բառերու մնացեալ ահագին մեծամասնութիւնը երկավանկ է: Երբ բառ մը ի բնէ միավանկ է, կ'աշխատին կամ ոկիզքէն մասնիկ մը գնելով և կամ վանկը կրկնելով երկավանկի վերածել (կ'աւելցնեն իս, իս, իս վանկերը). այսպէս սանսկրիտերէնէ փոխառեալ stri «կին», woh «պըտուղ» բառերը կ'գառնան հետի, huwoh, եւ ու սերկուր թագուս կ'զառնան լոր, papat:

Ուրիշ լեզուներու համար այսպիսի կանոններ չկան, բառերը կրնան ըլլալ մէկ

կամ աւելի վանկերով. շատ երկար են գիրմանական բարդ բառերը եւ աւելի երկար են բնեռային լեզուներու բառերը: Պուէնոս-Այրէս հաստատուած պասկի մը աղգանունն է:

Iturriberrigorricoerrotaberricoechea
(17 վանկ), որ բուն կը նշանակէ «վերի նոր կարմիր աղքիւրի նոր չաղացքի տունը» (տե՛ս Bulletin de la Société de Ling. de Paris, Կո. 34, No. 102, էջ XXVII):

Հայերէնի մէջ բասերով ու միտայն միավանկէն, ունինք երկավանկ, եռավանկ, քառավանկ, հնգավանկ բառեր: Գրաբարի բառերը աւելի կարճ են, քան աշխարհաբարի, ուր մանաւանդ վերացական բառերը (ուրիններէն, ուրիններով) չորս վանկ կ'երկարեն բառերը: Կրնանք սակայն աշխարհաբարի մէջ ալ զուտ միավանկ բառերով անմիջական նախադասութիւններ կազմել. օր.

Բայց այդ ինձ ի՞նչ փոյթ.

Ե՛կ, թէ՛ր այդ, զի՞ր ինձ մօտ եւ ի՞րը որ պէտք զայ, զի՞ր առ քեզ հեա ու տար քո տուն: (19 միավանկ բառ):

Հայերէնի ամենէն երկար բառն է կայծականանանեցցոցեալ (8 վանկ)՝ անսովոր բառը (Խոր. Գ. կե). — «ԵԱՅ այնչափ կայծակնաճաննչեցուցեալ, որով զգաղղացան մոգուցն լեզուքը: Մեռականի պատճառով ասկէ վանկ մը աւելի է նորովովկ. Էջ 4 սառ անզուզայտափառունի միւսոյ մասին: Զենք հաշուեր թէսդորոս Գոթենաւորի կանգնաչափ արուեստակեալ բառերը, որոնք նոյն իսկ Հայկազեան Բառարանի մէջ չեն առնուած. օր. իմբանողարւոսկ արուեստանարազնութիւններ... ինպարանամանայզաղեղնութեանն, սպարանեւափիր, վերազարնակատարաններ, երկանողովակոռ, հուանանորդիաշար, հովտածիծաղադար:

Լեզուի համառոտութեան չափանիշը համեմատական քննութիւնն է: Կ'առնենք հատուած մը, կ'թարգմանենք այս ու այն լեզուով, կ'հաշուենք ամէն մէկին բովանդակած ձայները, ո՛րը աւելի քիչ է անիկայ աւելի համառոտ է, ո՛րը աւելի շատ է անիկա աւելի երկարաբան է:

Այսպիսի համեմատական քննութիւնը մը կատարած է Jespersen լեզուաբանը՝ իր Language, its nature, development and origin A.R.A.R. @

աշխատութեան մէջ (2րդ. տպ. 1925), էջ 330։ Առերէ Մատթէսսի ամբողջ աւետարանը, զիրք մը որ կատարեալ հաւատարմութեամբ թարգմանուած է յունարէնէ զանազան լեզուներու, և աշուեր է վանկերութիւը և գտեր է, որ

Հին յունարէնը ունի շուրջ 39,000 վանկ.

Ենւետերէնը ունի շուրջ 35,000 վանկ.

Գերմաներէնը ունի 33,000 վանկ.

Դանիերէնը ունի 32,000 վանկ.

Անգլերէնը ունի 29,000 վանկ.

Չինարէնը ուն 17,000 վանկ.

Այսէ կ'երեւ որ յիշեալներուն մէջ աշխատառութ լեզուն չինարէնն է, ամէնէնին երկարաբանը յունարէնը, որ չինարէնի կրկնապատիկն է և ա'լ աւելի։

Դժբախտարար այս ցանկը երկու պակասութիւն ունի։ Նախ հաշուի չեն ենթարկուած մեզի հատաքրքրող քանի մը կարեոր լեզուններ, ինչպէս ֆրանսերէնը, թուրքերէնը, ոռուերէնը, և երկրորդ՝ հաշեւը կատարուած է վանկերու և ոչ թէ ձայներու թուով։ Բնու այսօ, օրինակ՝ հայերէն ու և գերմաներէն schlacht միեւնույն գծի վրայ պիտի մնան, մինչդեռ առաջինը միայն մէկ հնչիւն է, երկրորդը՝ հինգ։

Այս թերին մասամբ լրցոնենու համար ես հաշուեցի հայերէն գրաբար ամբողջ Մատթէսսի աւետարանը, իսկ հայերէնի հետ նաև միւս լեզուներով Աստուածանչական ընկերութեան հրատարակած The Gospel in many tongues (London 1921) տետրակին «Զի այսպէս սիրեա Աստուած զաշխարհ, մինչև զլրդին իւր միածին ետ, զի ամենայն որ հաւատայ ինա՞ մի՞ կորիցէ, այլ ընկալից գկեանսն յալիտենականսն հատուածը» (Ցողհ. Դ. 16)։ Ահա արդիւնքը.

Մատթէսսի աւետարանը հայերէն գրաբար ունի 34,000 վանկ (Հիշտ թուով 33,998 վանկ), հաշուելով նաև վանկային (անդիր ը-երը)։

«Զի այսպէս...» հատուածը ունի՝

Չինարէն(*) 57 ձայն

Ֆրանսերէն 79 ձայն

Անգլերէն 97 ձայն

Բուռւերէն 102 ձայն

Գերմաներէն 106 ձայն

Տաճկերէն 106 ձայն

Հին յունարէն 107 ձայն

Իտալիերէն 108 ձայն

Հայերէն 117 ձայն

Պարսկերէն 118 ձայն

Վրացերէն 144 ձայն

Ճարտարէն 150 ձայն

Այս հաշուով ամենէն համառօտ լեզուն

կ'մայ լինարէնը, ասէկ ետքը կուգան

ֆրանսերէնն ու անգլերէնը, միշտն տեղը

կ'րանն ոռուերէնը, գերմաներէնը, տաճ-

կերէնը, յունարէնը, իտալերէնը, հայերէ-

նը, պարսկերէնը, իսկ ամենէն երկարա-

բան լեզուներն են վրացերէնն ու ճար-

տարէնը։

Հետաքրքրութենէ զուրկ չէ նաև ու-

րիշ հաշի մը, որ կատարեցի։

Այս ներսէս Լամբրոնացոյ Մելիու-

թիւն ֆուզուեա գիրքը, որ գերմաներէն

թարգմանութեամբ հանդերձ հրատարակեց

Max (Leipzig 1929)։ Թարգմանութիւնը շատ

հարազատ է, տպագրութեան մէջ տողերը

իրարու հաւասար և տառերն ալ թէ հա-

յերէն եւ թէ գերմաներէն համաչափ մե-

ծութեամբ ըլլալով, կորելի է ճիշտ համե-

մառութիւններ ընել։

Ամրող հայերէն բնագիրը՝ 188 էջ,

ունի լոնդ ամէնը 5287 տող, սրմէ գուրս

հանելով կիսատ (անտիպ) տողերը (բուլորը

223), կ'ունենանք ճիշդ 5064 տող։

Գերմաներէն թարգմանութիւնը՝ 188

էջ, ունի լոնդ ամէնը 7195 տող, սրմէ գուրս

հանելով կիսատ (անտիպ) տողերը (բուլորը

195), կ'ունենանք ճիշտ 6940 տող։ Գեր-

մաներէն թարգմանութեան մէջ երբեմ փա-

կազծով դրուած են բացատրականն բառեր,

ասոնք ալ հաշուելով 40 տող, բոլորը կ'ըւ-

լայ 6900 տող, համեմատելով հայերէնի

կետ՝ կ'ունենանք։

Հայերէն 100 տող = գերմաներէն 136 տող

Հայշիւը համապատասխան չէ նախոր-

դին հետ։ Տարբերութիւնը կարծիմ որ

պէտք է վրացերէ նախ ուղղագրութեան

ձևին (շ=sch, չ=tch) և երկրորդ՝ յոդե-

րու անջատ գրութեան ձևին (der, die,

das=it)։